

MAM 2009 – jedna príjemná plachtárska súťaž

Približne po mesiaci od skončenia MAM 2009, ktorý sa konal na letisku v Partizánskom od 15.7. do 25.7.2009 by som veľmi rád napísal pár viet o mojich dojmach z tejto plachtárskej súťaže. Spolu so svojim dlhoročným kamarátom a zarytým plachtárom z košického aeroklubu – pánom Džou – om sme sa prihlásili na tohoročnú súťaž, o ktorej mi Džou dával veľmi dobré referencie z minulých ročníkov, na ktorých sa zúčastnil. Mal som už predtým skúsenosti z plachtárskych súťaží, hlavne v dobách minulých, kedy však aj na majstrovstvách Slovenska sa lietalo na jednotnom type vetroňa a prístrojové a navigačné vybavenie plachtárov bolo na porovnateľnej úrovni. Teraz som súťažil na vetroni VSO 10 v kombinovanej triede, čo bolo rovnako ako pred cca 25 rokmi, keď som tzv. „vymetal“ plachtárske súťaže, zmena bola teda v tom, že pre navigáciu som teraz používal LX 20 namiesto mapy, čo zo začiatku pretekov na moju škodu mi robilo určité problémy s jeho používaním a stálo ma to dosť bodov. To však bola moja osobná problematika. Čo sa týka samotných pretekov, bol som milo prekvapený, koľko kompetentných ľudí z miestneho aeroklubu bolo zaangažovaných do organizácie súťaže. Celé preteky, tak ako som to ja vnímal, sa niesli v priateľskej atmosfére medzi súťažiacimi a mne to pripadalo tak možno aj preto, že sa nesúťažilo o rôzne nominácie (samozrejme okrem juniorov), ale každý si do Partizánskeho prišiel polietat' pre vlastné potešenie a dokázať si že ešte niečo vie v tomto prekrásnom športe. Bolo zaujímavé sledovať aj vekové zloženie štartovného poľa pretekárov, ktorí boli rozdelení do troch kategórií – Blaníky, Kombi a Juniori. To znamená, že som tam stretol mladých súťažiacich do 20 rokov ale boli tam aj seniori nad 70 rokov, ktorí však dokazovali, že zo svojho majstrovstva spreď mnohých rokov nič nezabudli. Čo sa týka športovej stránky súťaže, tá si myslím bola trochu ovplyvnená počasím, ale aj tak bolo vyhlásených 7 disciplín, z ktorých bolo 5 bodovaných. Aj keď moje konečné umiestnenie v štartovnom poli v kombinovanej triede nebolo veľmi lichotivé a po určitom rozbere jednotlivých disciplín som si mohol sypať popol na hlavu, v konečnom dôsledku si myslím, že táto súťaž ma znovu naštartovala do ďalšej plachtárskej činnosti. Ako som už spomenul, na začiatku som mal problémy s obsluhou a používaním LX 20. Z toho sa zrodila aj moja kuriózna disciplína, keď hneď v prvej disciplíne som po štarte zistil, že logger je tzv. mŕtvy a podľa neho nebudem môcť letieť. Preto som ohlásil partákovi Džo – ovi, že asi sadnem naspäť na letisko a z disciplíny nebude nič. Našťastie, ten ma po rádiu posmelil, aby aj tak som letel, že počasie vpredu na trati je vcelku dobré. Tak som to riskol s tým vedomím, že pred otočnými bodmi sa budem musieť za niekoho zavesiť aby som ich presne trafil. Tak som počas letu smerom na prvý otočný bod, ktorým bol Kľak vo Veľkej Fatre začal spolupracovať s VT 116 a skutočne to tam pekne zafungovalo a logger aj keď neukazoval polohu, tak na otočnom bode pípól. Vcelku som bol spokojný, ohlásil som pilotovi na VT 116 aby sa nehneval, že ho kopírujem, ale že nemám inej možnosti ak chcem niečo preletieť. Takto to fungovalo po druhý otočný bod, ktorý bol Žarnovica, kde sme však prileteli dosť neskoro a stúpania už boli veľmi slabé. Pilot na VT 116 mi ohlásil, že sadne na práškárske letisko a mne neostávalo nič iné, len sa pokúsiť si ešte niečo natočiť v slabej termike. Tak som dotočil ešte do 1400 m a kurzom cca 270, ktorý mi poradil už zo zeme pilot VT 116 som sa vydal na dokl'z naslepo do Partizánskeho. Lenže aby to nebolo také jednoduché, zapadajúce slnko svietilo skoro presne oproti, tak som minul správnu dolinu a z kopcov som zletel do doliny, v ktorej však najbližšie mesto boli Zlaté Moravce. Moja výška a čas – blížilo sa ku 19.00 hod. predurčili, že som si musel nájsť vhodnú plochu na ktorej som bezpečne pristál. Bolo to vcelku veľké pole s pokosenou repkou, ktorá nenormálne pichala pri sebamenšom pohybe do nôh – podotýkam, že som mal oblečené kraťasy. Kým prišli po mňa s trandákom, čo bolo tesne pred 21.00 a zapadalo slnko, bol som kompletne doštipaný obrovským množstvom komárov a dovtedy sa pozrieť na poli na mňa prišla len jedna zblúdila srnka.

S poľutovaním musím konštatovať, že dopichaní od komárov boli aj mladí pomocníci spolu s Džou-om, ktorí po mňa prišli a jednu chvíľu som mal aj obavy o nich, či nestratili veľa krvi. Všetko však dobre dopadlo. Napriek týmto strastiam sme bezpečne cca o 23.00 boli už s trand'ákom na letisku, kde som odovzdal logger Ferkovi Čagalovi – hlavnému rozhodcovi súťaže na vyhodnotenie. Rátal som s tým, že budem mať uletených minimálne 150 km, ale aby celý smolný deň bol kompletný, tak na výsledkovej listine, ktorá ešte v ten večer bola vyvesená som mal ja aj Džou (a s nami asi ďalší piati) nula bodov, pretože ešte pred odletom sme škrtli „téésáčko“ a mali sme vymaľované. Teraz, keď píšem tieto riadky to beriem s úsmevom ale s tým vedomím, že pred letom sa treba dôsledne pripraviť aj z ovládania a prípravy navigačných a záznamových prístrojov a dispečerskými podmienkami pre disciplínu. Vo vzduchu sa už toho veľa v tomto smere nedá napraviť. Na to si treba nájsť čas pred letom.

Na záver tohto príspevku mi zostáva len poďakovať organizátorom za skvelú organizáciu a príjemnú atmosféru počas súťaže.